

Normaal gesproken staat hij in de schijnwerpers, zij in de schaduw. In Nouveau draaien we de rollen om: hij doet een stap opzij en richt de spotlights op haar. 'Annett is nooit te beroerd om me tegemoet te komen in mijn onverzadigbare behoefte aan bevestiging.' Multitalent **Edwin Rutten** over zijn vrouw Annett Andriesen.

'Mijn vrouw is mijn vriend'

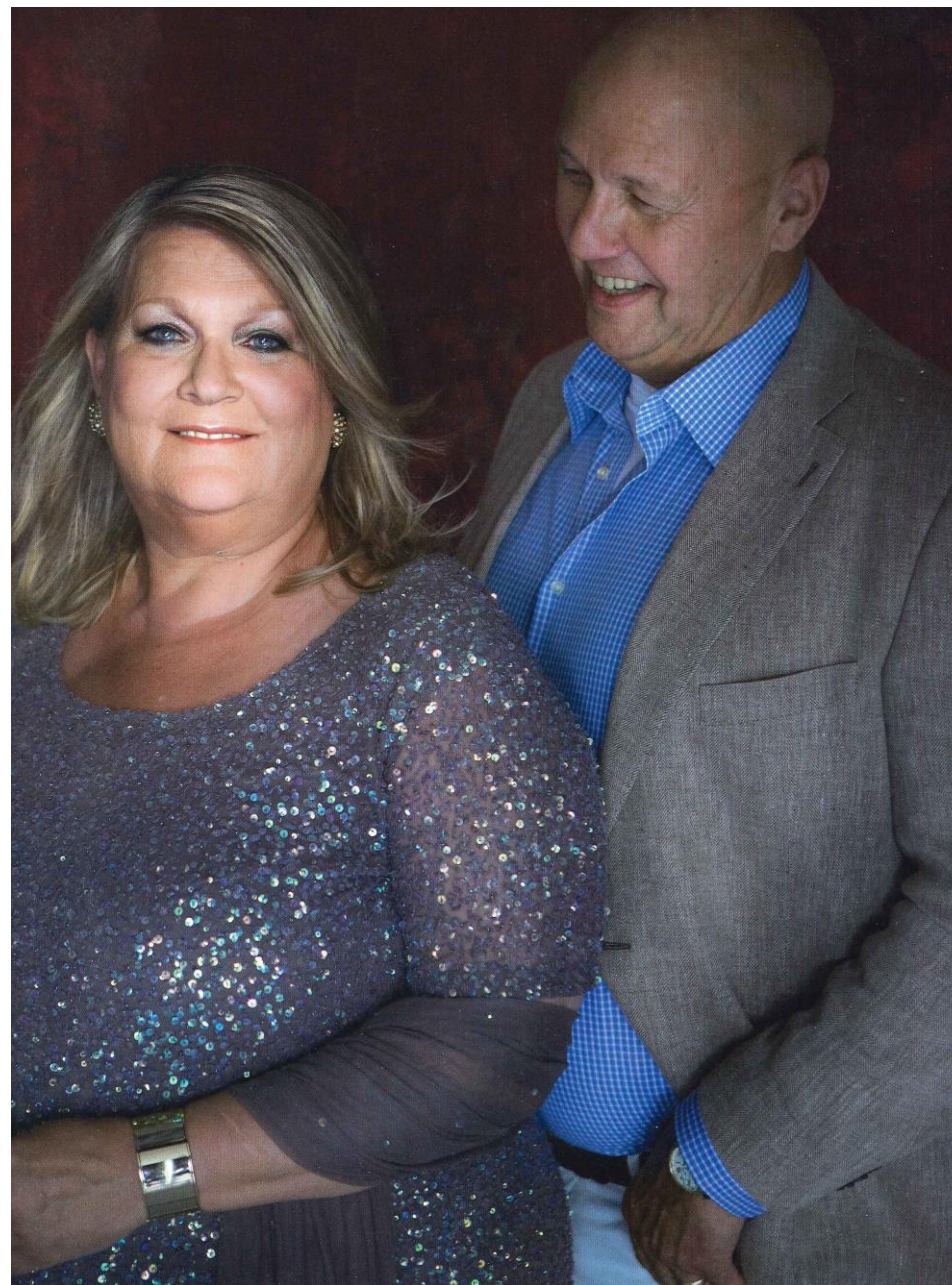
"Aan het eind van een lange gang zag ik iets blauws bewegen. Ik versnelde mijn tred en ging in de vensterbank zitten, naast een aantrekkelijke dame in een blauwe jurk. We waren allebei vroeg naar de studio in Hilversum gekomen, voor een voorlichtingsdag van het conservatorium. Ik doceerde daar jazz, zij klassieke en lichte muziek. Na een gesprekje van hooguit vijf minuten zei ik tegen haar: 'Ik geloof dat ik u een ontzettend leuke mevrouw vind.' En even later, tijdens mijn voorlichtingspraatje, laste ik speciaal voor haar een jazzballad in - een uiterst vroegtijdige aubade, maar dan zonder balkon. Die hele middag zag ik alleen maar die grote, oceaانبauwe ogen. Na afloop stapte ik op haar af met het voorstel om iets te gaan drinken. Dat ging niet door want ze had een afspraak met een collega! Op dat moment zag ik er de schoonheid niet van in, maar die onverbidelijke loyaliteit is een van de vele redenen

waarom ik Annett zo ontzettend leuk vind. Een maand later zag ik haar weer en daarna nog een paar keer. Ik ben nadrukkelijk niet achter haar aan gegaan, want ik was nog verwickeld in een andere relatie. Zij ook, bleek later. Wel zei ik na weer een ontmoeting: 'Iedere keer dat ik u zie, geloof ik dat ik verliefd op u ben', waarna ik haar weer drie maanden niet zag.

Maanden later zei een goede vriend tegen me: 'Edwin, er is maar één oplossing voor jou, en dat is deze vrouw; dat je dat niet ziet!' Er sluimerde een boel, en ik wist heus wel waar het onafwendbaar op afenderde, maar ik hield het onbewust een beetje af. Misschien was ik ook wel bang.

'Ik zou wel willen zeggen dat ik van je houd', zei ik tegen Annett toen onze vriendschap intiemer werd, 'maar ik weet eigenlijk niet precies wat dat betekent.' 'Houden van', zei ze, 'is het welzijn van de ánder op het oog hebben.' 'Dan houd ik van je, →

antwoorde ik prompt. Naast verliefdheid en liefde is vriendschap een belangrijk element in onze relatie: 'Een mijn vriend zoeken', zeg ik wel eens als ik haar kwijt ben. We vierden elk jaar niet alleen onze trouwdag, maar ook de dag van het geplande huwelijk én de dag van het aanzoek. Op een avond had ik een lekker balletje gehakt klaargemaakt. Ik sneed er een doormidden en maakte er een uitsparing in. Vervolgens schoof ik de 'gehaktring' aan haar vinger en zei: 'Wij gaan trouwen!' Annett vond dat ik die nacht wat onrustig sliep, dus de volgende morgen zei ze tegen me: 'Ik houd je er niet aan hoor!' Dat is typisch Annett: ze is absoluut geen dwingeland. De dag die in onze trouwringen staat, bracht ik door in het ziekenhuis vanwege een blindedarmontsteking. Een jaar later lukte het wel. Annett is een wijze vrouw, een 'oude ziel', net als Erda uit de Ring des Nibelungen. Ze doet me ook denken aan Vala van mijn →

stripheeld Erik de Noorman. En niet alleen vanwege haar mooie 'keurtje' (borsten, red.). Zoals Erik de Noorman bij Vala uitkomt als hij het even niet meer weet, zo houdt Annett mij soms ook op koers. Als ik ontplof, zet Annett haar geheime wapen in: de drietrapsraket. Stap één: niet reageren. Stap twee: niet reageren. En stap drie: 'Doe niet zo flauw.' Maar ze is nooit te beroerd om me tegemoet te komen in mijn onverzadigbare behoefte aan bevestiging: 'Ja, ik houd van je, jonkje' zegt ze dan geruststellend. Daar zit iets moederlijks in. Dat is weer die Erda, en die Vala.

Annett heeft een lenige geest: ze kan snel schakelen, goed relativeren en heeft humor en hersens. En ze laat zich nergens door uit het lood slaan: 'Maandag rijden de trams weer', zegt ze als alles tegenzit. Annett is opgegroeid in een groot gereformeerd gezin, met veel gevoel voor cultuur en geschiedenis. Fatsoen, respect voor je medemens - allemaal zaken die ik ook heel belangrijk vind, zijn haar met de paplepel ingegoten. Ik bewonder haar talent. Ze heeft meer dan honderd operarollen gezongen, maar met geldingsdrang heeft dat niets te maken. Annett is een altmezzo, dat zijn geen diva's. Vakmanschap en het hart, daar gaat het bij haar om. De ene keer moet ze zich inleven in een krijsende oude heks en weer een andere keer verandert ze in een vrouw die sterft op haar stoel. Mensen kinderen, hoe kun je dat, denk ik dan!

'Annett is een wijze vrouw. Ze houdt mij op koers'

We hebben het beiden heel druk, maar voor ons gevoel zijn we altijd samen. En we genieten van elkaars succes: na een concert van Annett stel ik me met gepaste trots graag voor als 'meneer Andriesen'. Annett geeft les op het conservatorium van Amsterdam en heeft het daarnaast geweldig druk met haar bestuursfuncties en advieswerk. Maar dat is niet alles: ze regelt mijn financiën met uiterste precisie en ijzere discipline. Van de week zaten we lekker op het terras. Ik stelde een flesje crémant voor. 'Dat flesje slechten we', zei Annett, 'maar ik móet de administratie van mei nog voor je doen!' Als mensen vragen 'Hoe lang kennen jullie elkaar?' zegt Annett steevast '100 jaar en 3 dagen!'

Edwin Rutten zingt jazz, geeft presentatie- en jazz-workshops op diverse conservatoria, speelt en zingt in het tv-programma *Klokhuis*, schrijft en vertelt verhalen bij familievoorstellingen met symfonieorkesten in Nederland, Duitsland en Engeland. Doet samen met zijn vrouw de spreekstemmen in *Company of Heaven* (Benjamin Britten), en vertolkt de spreekrol van de Haufhofmeister in de opera *Ariadne auf Naxos* (Richard Strauss). 298 voorstellingen lang danste, zong en speelde hij 'Daddy' Warbucks in de musical *Annie*. Hij is nog steeds actief als Ome Willem. Hij combineert zijn studie psychologie met zijn theaterervaring in bedrijven en ministeries in de vorm van lezingen, workshops en het leiden van discussies. Zijn motto: 'Tis leuker dan werken'. www.edwinrutten.nl Annett en Edwin zijn getrouwd sinds 1995.

DIT VINDT ANNETT ERVAN:

"Ik heb wel de indruk dat hij dol op me is... Ik ben er ook verlegen mee. Niet dat het nieuw voor me is, maar ik vind het speciaal om het gedrukt te zien. Toch moet ik iets kwijt over onze eerste ontmoeting: ik wees zijn voorstel om iets te gaan drinken weliswaar af, maar dat ging volledig tegen mijn belangen in! Dat heb ik hem later ook gezegd. Wat die geldingsdrang betreft: de meeste operazangers bereiken geen sterstatus, en als het gebeurt, zijn het vaak de sopranen en de tenoren - de rest ben-gelt er maar zo'n beetje bij. Voor mij geldt bovendien: *it's only a job*, al heb ik die met veel passie uitgevoerd, nog steeds, en al ben ik dankbaar voor alles wat ik heb gedaan. Dat Edwin zo ontzettend geliefd is, daar moest ik in het begin wel aan wennen. Dan had ik last van zo'n vaag gevoel dat er 'gedeeld' moest worden. Over jaloezie gesproken: op een zaterdag, we waren net verliefd, stond er een prachtfoto van Edwin in *de Telegraaf*. Ik belde hem op in de auto en zei: 'Heb je je zonnebril op, want straks halen ze je nog uit de auto.' En toen zei ik dat ik de hele oplage had opgekocht! Toch ben ik geen jaloers type. Ik sta ook niet heel snel met de deegroller klaar als hij eens iets langer met een aardige dame praat. Afgezien van zijn talent, denk ik dat zijn onweerstaanbare charme hem zo populair maakt. Het spát door de beeldbuis heen. Mensen worden bij als ze hem zien; ze voelen dat hij oprecht in hen geïnteresseerd is. Dat is ook wat hem voor mij onweerstaanbaar maakt: hij is onvoorwaardelijk en wezenlijk bij mij betrokken en daarbij oneindig lief. Ik kan me geen betere echtgenoot wensen - en ik heb vergelijkingsmateriaal!"

TEKST: ERICA VAN BLANCKOV / STYLING: FENNA RIDDEROS / FOTO'S: ANJA VAN WIGGELDEN / VISAGIE: BART BROUW / BEHANG: '10' VAN EIFFINGER / ALEDING: ANNETT: PALETTE TOP EN RIJPASSEDE SHAWL VAN MARINA RINALDI, AMSTELVEEN, OORBELLEN: PRIVÉREIZI, KLEDING EDWIN: PAK EN OVERHOED SOCIËTÉ, AMSTERDAM.